

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap június 21^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és esőtörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

A' két Sforza.

(Folytatása.)

VIII. A' mellkép.

Estve nyolcz óra volt; egy magas, fehér selyempalástba burkolt alak sietett a' ricciardii palota felé; jelentés nélkül a' csarnok felé tartva, 's kinyitá azt. Egy üres rámát pillanta - meg a' falon, hosszú sora között a' Ricciardiak család-képeinek. — Leveté köpenyt, lehengeríté a' magára tekert vásznat, 's a' rámába illeszté azt.

„Hijjába minden erő, minden ipar; az eredeti csak eredetiben létezhetik; a' holt soha sem elevenülhet - meg; mint egy árny, egy villanyzott csontváz mozog, de mozgása nem önmozgás. Azok az ajkak nem tudnak úgy mosolygani; azok a' szemek nem tudnak úgy keblet gyujtani; azok az arcok nem tudnak úgy hajnallani, mint az övéi. De mit teheték, megtettem“ — mond 's egy fátyolt eresztett - le a' képre. Gyenge aetheri suhanás hallatszék, 's a' lelketlen és élő Bianca szemközt álltak.

„Kedves Basilióm! tehát megtartád szavadat?“ — mond mosolygva 's gyengéden szorítva a' merengő maestro kezét Bianca.

„Ah Biancám! hijjába minden erőm; és pirulok, mert lelkemből nem tudtam, nem voltam képes ecsetembe vinni az angyali képet.“

„Csak ott tartnád azt hűn meg Basilióm!“

„Senki más engem nem tehet boldoggá kívüled; im e' lefátyolozott kép előtt esküszöm ezt neked!“

„És én viszont esküszöm!“ — mond Bianca, 's a' két alak heves ölelésben forrott össze lelkileg örökre, testileg legalább egy perczenetig.

„Fontold-meg jól Bianca! én visszaadom esküdet; egy nyomorú nem nobili, nem tanácsnok családjábólí festőnek, ki kezével keresi kenyerét, ennek esküdtél te örök hűséget, megvetve Imola és Ferrara fejedelmeinek kezét!“

„Pirulok, hogy te illy módon akarsz engem próbára tenni Basilio; én esküdtem, hogy vagy tied vagy senkié!“

„Igy; most jer karaim közé Bianca, Manfredi Angelo karai közé. En, a' festő, akartam szerelmedet megnyerni, 's hiszem, mint Angelo, nem vesztendem-el!“

„Megengedem e' kísértést Angelo most az egyszer; de többet nem!“ — mond pirongva Bianca.

„Pszt, most jó atyám!“ — folytatá kibontakozva Bianca.

„Neki is ki kell állni a' próbát!“ — mond Angelo.

„En félek a' rossz sikertől!“ — jegyzé - meg Bianca.

Egy férfiú közelgett; világos zöld bárson sűrű redőkben futott alá derekától majdnem térdeig, melyeken arany csíkok kigyóztak; a' felköntös finom velencei szövet volt; — ezüst himzetű virágfüzérek-től koczkázott könnyű palást függött vállain, melyet gyémánt csat tartott össze; feszenye fehérselyem; saruja zöld volt.

Arcán szilárd dacz és szigorú férfiasság valának olvashatók. A' félig kopasz főről hófehér fürtök csüggték szinte a' vállakig; ezek alatt egy méltóságos homlok lélekcsatában vívott redőivel; mi alatt elszánt 's komoly bátorságot, rendíthetlen elveket szikráztak a' sötét szemek. Az orr elárulá a' milanoi patriciust; nem egy redő fellegett arcán; bár a' szenvedélyek vihara nem volt látható, tisztos redőkbe vonult szerte szinte a' halavány ajkakig, melyek némán záródtak össze, mosolyra ritkán derülők; a' nyak ígát nem viselését 's türesét gögös tartással igyekezett kimutatni. A' férfi Ricciardi Tiberio, Bianca ősz atyja volt. Mély tisztelettel hajtá - meg magát a' festő, 's Tiberio patricilag viszonzta üdvözlését.

„Signore Ricciardi kegyes lesz megpillantani e' csekély silány művet!“ — mond szerényen Angelo.

„Szándékom!“ — felelt s partailag az ősz. Angelo leleplezé a' képet, 's a' leány mosolygva és elfelejtve atyját a' festő karai közé rohant.

„A' festés pompás. De mi ez maestro? hogy merészli karjaiban tartani a' Ricciardi család végivadékát?“ — dörgé az ősz, 's vonal-miban a' patrici gög haragban tükröződött.

„Tiltsd-meg ősz a' szívnek érzeteit; irtsd-ki leányod keblét; szaggasd - ki sziveinket, 's én nem fogok Biancához közelíteni!“ — volt Angelo válasza.

„Mi válasz ez egy nyomorú festőtől?“ — mond megvetőleg az ősz, 's leányát a' mellékterembe igazítá.

„S a' festő nem ember? — tagadd kevély tanácsnok; — 's a' festőnek nem szabad érzeni, nem szabad szeretni? mind azért, mert nyomorú, mert pór, mert nem vezet ricordit?“

„Itt önnek bére — mond, egy nehéz aranytelt erszényt vetve a' földre Tiberio—'s többé e' teremben meg ne pillantsam! — végzé boszútelt arczezal.

„Egyet még! nyilvánítsd, hogy azért nem vagyok érdemes Bi-anca Ricciardira, mert nyomorú festő vagyok!“ — mond büszkén 's magasbra nyultabban Angelo.

„Igen“ — hangzott a' rideg válasz.

„Tehát vedd vissza aranyaidat; a' kép enyim, mond a' festő; 's a' képet maga körül tekergetve, palástját öltve elsietett. — Mi még találkozunk!“ — mond menet közt Angelo.

„Ki vagy hát kérkedő póriélek?“ — kérdé délczegen a' tanácsnok.

„Egy Sforza“ — viszhangzott a' terem, 's Tiberio egyedül állt az üres képrimzet előtt.

IX A' tanácsnokok.

Nem igen távol a' fejedelmi laktól egy új olasz modorú palota emelkedett, hármaz erkélyével 's tetőkertjével büszkélkedve. Pietro Luchesi palotája volt az. Minden teremben csend; mindenütt leeresztett mennyezetek, függönyök és sötétség. Az erős vasas kapun viszhangoztak az ütések.

„Ki vagy?“ — kérdé a' kapus.

„San Pietro“ — hangzék egyszerre három torokból a' jelige, 's a' nehéz kulcs ötször fordult. Három, vörös palástba burkolt férfiú lépett a' kapualyba; innen márvány lépcsőkön, hosszú oszlopos csarnokon egy teremet értek, hol a' három férfiú szemei lekötötven hosszú során a' dúsan díszített termeknek, egy sötétben világított, ablaktalan, egészen vérbiborral butorozott terembe vörösen behuzott falakkal, veres bársonnal terített hosszú asztallal, hasonló székekkel ékesítettbe léptek. Itt nyolcz, többnyire középidéjű, férfiú volt szintén bibor palástban; — szigorú birói arcz, néma hallgatás, ünneplés csend uralkodott.

„Mindnyájan jelen vagyunk!“ — mond Luchesi, a' szemkötőket leoldva.

„Valerio Aldini foglald-el az elnökséket!“ — mond Ricciardi 's lassú zaj közt a' tizenkét bíró helyet foglalt egy oldalán a' hosszú asztalnak.

„A' vádlók álljanak-fel — mond Aldini — Pietro Luchesi, te jegyezz!“

„Ki a' vádlott, Alessandro Andronetti?“

„Maria Galeazzo Sforza, Milano zsarnoka.“ — És még négy-szer viszhangzék „Maria Galeazzo Sforza, Milano zsarnoka“ — 's a' vádlók leültek.

Négy vád a' fejdelem buja szenvedélye, kettő zsarnoklata ellen volt irányozva. Ricciardi beszélt, 's belőle a' kölykét féltő oroszlán; ezután egy középidéjű alacson, teltjes türtű férfiú Andronetti Cornelia becsületeért a' vérséket kívánta pótlásul. Ezután Angelo Manfredi, egy magas hosszúnemes arcú ifjú, kelt-fel; két orgyilkolásért, két család befogatásaért, Giacomo Molettinek verpadon elhunytáért terjeszté elő vádját. Hosszú érzékeny és szivható volt a' beszéd; Ricciardi szemei találkoztak a' szónokéval, 's azok lesujtatva érzék magukat; az ősz fürtű fő homlokig pirult-fel, 's a' büszke Patricius törve volt. Így továbbá három vádló terjeszté vádjait elő.

Mig ezek ezt teszik, érdekes a' fejedelmi lakba tekintenünk. A' fejdelem Anastasioval suttogott. — „Ez a' lépcsőkre nyíló ajtó kulcsa; ez a' falcsarnoké; ez végre a' titkos falajtóé, melly a' belső rugóval pattan-fel. Gyorsan siess!” — mond Anastasio, 's három kulcsot nyomott a' fejdelem kezébe, és őt egy falajtón elkíséré. Tompán kopogtak vissza a' fallépcsőkeni léptek. A' fejdelem Anastasio 's Hakimza, a' néma arab, egy föld alatti teremben álltak nyolcz öl mélyen a' földszin alatt.

„Itt elhagylak!” — sugá Anastasio. A' néma meggyújtá a' fáklyát az őrlámpánál; — a' földalatti bolt ajtaja csikorgott, 's beléptek a' szűk boltozatba, hol legalább is kétszáz lépésre kellett haladniok, midőn egy félajtó tűnt szemökbe. A' fejdelem felnyitá azt; egy keskeny márványlépcsőzeten haladtak fölfelé, melly végre egy csarnokban nyult-el. E' csarnok ismét zárva volt. Ujlag lépcsőn haladtak felfelé egészen a' titkos külajtóig. — „Lassan! csitt!” suttogá a' fejdelem. — Hakimza, te itt állasz-meg! Ismét nagy vigyázattal megnyílt a' külajtó, 's a' fejdelem a' vérterem falában hallgatta ítéletét.

„Halál! — hangzék rémesen tizenkét torokból — halál Galeazzo Sforzára!”

Luchesi jegyezni akart: de kezét egy kéz erőszakosan ragadámeg, 's „élet-et” iratott a' halál helyett.

„Ki bátorodik a' vérbirák jegyzőjét érinteni?” mond tompa hangon a' vérvád jegyzője. A' tizenkét férfi szemei Galeazzo Sforzára, Milano zsarnokára voltak szegezve.

„Reszkessetek!” — mond azon lélekébrensséggel, mellyet a' Sforzák daczczal szoktak párosítani — reszkessetek Milano hohérai!”

„Halál Galeazzo Sforzára! — hangzék egy torokból, 's a' hang Tiberio Ricciardié volt. Senki sem merte illetni a' fejedelmet; összeszorított karokkal, villámzó 's mennykövező tekintettel állt az Luchesi Péter széke mögött.

„El innen elítélt! a' vérszék nevében el! — szólt egy új hang, 's a' szót lépés és tett követte. Manfredi Angelo karonragadva a' fejedelmet, vezette vissza, 's a' falajtón keresztül vele a' rövid csarnokra botorkázott, hol hirtelen ellobbant a' fáklya fénye. A' fejedelem bámult a' nem várt merényen, 's meredt szemekkel engedte magát az erős karoktól kitolatni.

„Le a' lépcsőről édesetlen Sforzaszeny! — dörgött Manfredi, 's egy hatalmas súly követte szavait, rá mintegy mennykődörgés, mely Galeazzo buktát jelenté.

„Almador — suttogá a' sötétben egy alak — e' boltozaton várlak reggeli háromkor.“

„Jól van! — bólinta Angelo.

„Ki merte tenni ezt? — orditá Maria eszmélve.

„Egy Sforza! — viszhangzott a' szőnyeges márvány lépcső.

X. A' b ő r t ő n.

Mélyen a' hatalmas Sforzák fejedelmi lakjok alatt nyultak-el azon eleven temetők, eleven sirok, hol nem egy milanoi polgár sorvadt halálaig az önkény erőszakos bilincsei között, 's honnan többé nincs remény a' szabadra juthatni és látni mosolygó napot. Keskeny csigalépcsők vezetnek egy oszlopfalból, minek titka kevés-sel közöltetett a' föld alá. Kétszer nyílik oldalvást a' kőcsarnok, 's újra lépcsők vezetnek egy hosszú csarnokra, melyekről vastag rácsolatú vasajtókon keresztül pislog az egyedüli világos, e' kőkoporsókban egy-egy nyomorú mécs. Kicsiny vasas asztal, egy hasonnemű szék 's néhány szarvasbőrrel beterített zsupkévék nyugalmaul azoknak, kik tegnap tán még biborban aludtak, teszik a' kitűnő buroztatot.

Egyikében e' terméknek méltóságosan összefűzött karokkal állt egy középtermetű, őszfürtű férfiú; arczain keserű megsértés, büszke megvetés 's rendithetlen szilárdság tükröződött vissza. A' homlok mintegy kopjákat 's nyilakat viasszaszóró paizs, 's a' szem mint ezer viharral daczoló sasé még emelték azon valódi ó romai arcot.

A' férfiú Tiberio Ricciardi volt; ő és tíz társa a' gyűlésből hazamentőkben elfogattak. Manfredi maga mentetett-meg egy tetőtől talpig álarcozott alak által, ki őt azon lépcsőkön, melyeken az előbbi szakban a' fejedelmet láttuk, vezette-el. A' fejedelem termeibe vezető ajtó helyett egy még szűkebb ajtót balról ügyesen elrejtett lábrugó által felpattantván, egészen a' Sz. András piaczig egy boltozatban haladtak. Itt a' felpattant ajtó a' gyónó székbe tárult, 's innen kisuhanva még szürkület előtt ért Angelo haza.

„Ah miért nem adtam őt Manfredinek? miért nem tudtam, hogy a' festő Manfredi. Borzasztó gondolat — mond szinte őrjöngve

öklével homlokát ütve — Bianca Ricciardi egy Sforza buja karjai közt, és védtelen, tán elcsábítva. Hát ha önként dül oda a' vakított — „Most a' vas rácsolatot rázta oroszláni erővel — „szakadjatok össze önkény gyászos szolgálai! eresszétek -ki az apát, hogy legalább egy tört üthessen leánya keblébe, 's nyugodt szívvvel mondhasa: becsülettel halt-meg.“ — Egy jegesztő kacajjal vegyült itt az ordítás. — „Halál Ricciardi Tiberióra“ — dörgött a' hang, 's a' rácsok előtt barna álöltözethen, nyugalmas neroi tekintettel állt Maria Galeazzo Sforza.

„Hol van azon büszke hang, azon nyomorú Ricciardi-góg? hol van a' torok, melly ezt kiáltá; halál Galeazzo Sforzára!“ — mond a' legsütébb gunykacaj közt a' fejedelem — megtörve, megzúzva, 's ki által? azon szegény halálra ítélt által, azon pula Sforza által. Hogy érezzük magunkat signore? — így gunyolódott tovább a' fejedelem, míg Tiberio még méltóságosb 's leverőbb tekintettel akará lesujtani Galeazzót: de azt kerülte ez, 's hidegen folytatá: te vádoltad Milano zsarnokát, féltéd lányodat; dühödöm értte most is; tudd-meg, estére éppen tíz órakor fog a' fejedelem Biancánál megjelenni; 's ha a' hízegő szó, fejedelmi csáb nem szeliditheti-meg, a' hatalmas Sforza fejedelmi karjai tudnak erőszakhoz is nyulni. Tudd-meg ember! addig nem nyugszik Galeazzo, míg karjai közt kéj-árongva nem hevert a' ricciardi-család végivadéka!“ — Így végzé szavát a' fejedelem, 's kacagva rohant a' némával vissza. Egy kétségbeesett ordítás, vegyülve a' rácsok csörömpölésével, követé azt, 's rá csak hamar halálnéma csend lön.

(Folytatása következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Fortunát kívánság-kalapja.

(Monda).

A' dicső ötödik Károlynak Augsburghban kormányzása alatt nekem Fugger Dietbert-nek, nemes 's birtokos szüléktől származottnak, egy fölöttébb üdvözö csillagzat világított. Mindazáltal, mit nekem kedves anyám a' természet és a' halandónak sokszor ellenes szerencse nyujthata, az nálam alaptalanul a' mélység örvényébe szálltt. Elégedetlenül de szükségét nem ismerve töltém ifjú életmet; tulajdonomat azonnal meguntam, 's arra, mi enyim nem vala, leghöbben vágytam. — Élt akkor azon hosszan terjedő kies hegy-erdőben, melly csudás Dunánk partjain vonul, egy híres csillagjós magányos mezei lakában. Emlékezem, hogy őt előbb sokszor láttam atyám házában, hol ő sok titkos tudományi 's művei tekintetében különös tisztelettel fogadtatott minden órában. — Nehány év óta ő is elvoná magát a' világ zajától: azonban sok jót 's dicsőt lehete hallani róla. — Ehhez szándékozáim én ifjú ábrándomban 's elégtlenségem érzetében folyamodni. — Egy vala azon vidám 's kellemes tavaszi reggek közül, mellyek a' testet 's

felket egész belsejében fölvidítják, midőn útra indulék a' böles csillagjós laká-
hához. A' mit tőle kérni véltem, számtalan homályos alakzatban lebege sze-
meim előtt; 's noha törekvém e' körülemi csudás zürzavarnak határozottabb
alakot adni, erőködésem nem sikerült, 's minél közelebb jövék a' jós laká-
hoz, annál zavartabb levék annyira, hogy már ajtaja küszöbén álltam, még sem
tudám valótan, mit akarok

Az öreg ur nyájás mosolylyal jött előmbé, mintegy jöve telem czélját
előre tudván. Pírulva érzém magamat, midőn előtte állék, 's nem tudám be-
szédemet kezdeni, és csak ügyetlenül adám elő kívánságomat. Midőn elvége-
zém, a' tisztes öreg szeretőleg kezemnél foga, és szótlanul titkos termébe
vezete, melly különféle, majdnem csudás tárgyakkal vala kibutoroz-
va. Itt m'után engem egy szívre ható tekintettel megvizsgált, így szólla:
„Ifjú barátom Dietbert! te most itt azon legritkább csudájú tárgyakat,
mellyek a' világra jövének egy egész élet szorgossága által, egyesülve lá-
tod. Itt vanuak ama nagy művész Dedalus-nak viasz szárnyai, mellyek-
kel a' tengerek felett repült; a' phrygiai Gyges láthatlanító báj-gyűrű-
je; ugyan illy erejű Niebelung sípkája; Faust doctornak köpönyege,
mellyen, valamint hajóval a' tengeren, magas levegőben utazni lehet; nem neve-
zek több más csudás tárgyat, mellyeket te fölirataikból ismersz-meg. Ha
véled, hogy egyik vagy másik kedélyed rettegései ellen használ, vidd-el!
Drága atyád engem több jóval halmozott, hogysem én ezt tőled megtagad-
hatnám.“ — Mihelyt a' csillagjós elvezgé szavait, úgy érzém magamat,
mintha egész testemben uj 's vidámabb vér folyna. Egy ideig néztem őt; be-
szédének állítását szemeiből akarván olvasni; 's midőn felém nyájasan inte, elke-
dék a' széptárgyak között járni; határozva 's döntve, két edve'sohajtv. — De-
dalus szárnyait veszedelmesnek véltem, mivel olvasám némelly iratok-
ban, mi nyomor'után semmivé tévék Icarus síját. Gyges gyűrűje, ki-
csinisége miatt, nekem bizonytalan birtoknak látszott; Niebelung sípkája
igen veszedelmesnek, mert a' régi Niebelunge-dalban sok csudálatosat olvastam
róla. Faust doctornak köpönyegétől rettegék, midőn Mephistopheles-
re gondoltam, kit Prágában, cseh orszig fővárosában, olly iszonyú ve-
szélybe akara dönteni. Nem kevésbbé veszedelmesnek látszottak a' hét
mértöldnyi labtyúk (csizmák), mellyek engem szerencsétlenül vízre viheté-
nek: 's mi akkor legbizonyosabb annál, hogy én elveszek? — Így jártam
sokáig válogatva, 's fontolóra véve mindent; míg, végre a' világszerte hí-
res Fortunát kívánságkalapjához juték, melly viselőjét láthatlaná teszi,
és szint'olly sebesen, mint Faust doctornak köpönyege, azon helyre viszi,
hova kívánságai vezérlik. Ezt kértem az öreg tudóstól, 's ő szívesen tulaj-
don kezével általad.

Alig lett tulajdonom, elvégzém magamban, azt tüstént próbára venni;
erősen szerítám fejemre, 's kívántam magamat kedves elhagyatott Adelh-
eid-omnál Egek! mit kelle itt látnom! Az ifjú Vulfbert Fugger
egyetlen unokám, kivel én zsené koromban, mint iker-testvér nevelkedém,
lábaihoz borulva az n édes hízlgésekkal, mellye-et a' szerelem daljaiból
szedett, szerelme és szíve után esdett. E' mellett rólam e' nem legjobb
eml. test. — „Hogyan várhatja ön tőle élete boldogságát kecses Adelh-
eid! — mondá az ifjú — tőle, ki kegyedet, mit én jól tudok, naponként
csak csudálatos szeszélyeivel gyötri? — 's hiszi-e? hogy az idő őt megjavít-
ja? kegyed birtoka bűcsét még világossá 's nyilvánossá teendi, 's őt a' leg-
gondatlanabb tettekre csábítandja. Ő nem elégszik-meg becsülhetlen gyémánt
birtokával, sőt minden szép tekintetét irigyl minden más szemnek. Éjbe és
sötétbe rejtendi a' drága kincset, nehogy talán az egy más valakinek te-
kintetét is örvendeztesse, 's holt leendő kezeiben, nem különben, mintha még
az anyaföld keblében rejtőznék!“

Halál-verejték önté-el homlokomat, midőn a' tükröt előmbé tartatni látám, 's magamat benne megismerém, mint élék 's testű ék. — A d e l h e i d o m édes hangjai, ki most szólni kezdé, részint visszaadák eszméletemet. — „Onnek valami gaza lehet Fugger Vulfbert ur! — mondá — és azon vétek, melylyel őt vádolja, mint Dietbert kedélyét disztelenítő, könnyen alapos lehet. — Még is hozzám majd fölös szeretete egyedüli alapja. Amde mint felelhet-meg ön lélekismeretének vádjá előtt, hogy barátjáról, kinek jelenlétében olly sokszor hűséget és szeretetetigért, legbecsebb javát, melynek magamat mintegy büszkén tekinthetem, nem másképp mint egy könnyelmű ember elidegeníteni akarja? — Mi jót várhatok öntől? ki ifjúsága barátját elarulni 's eladni képes? — Fugger Vulfbert ur e' csős elenbeszédre fejt fölötte lehajtá, 's azonnal eltávozik, mielőtt egy, csakugyan ügyetlen mentségét elrebegé vala. En pedig varázs kalapommal serényen kivántam magamat egy tanyára, mellyen több kedves barátimmal egy üveg jó frank bor mellett összejönni szoktam. Kívánoatom beteljesült — Többen társim s barátim közü, körülülék a' kerekded márvny asztalt, mellynél már több kellemes órát töltünk, és Hug Jónás, egy ifjú kereskedő, hajdani játszótársom elkezdé: „Hol maradhatott ma a' mi Dietbertünk? hiszen nélkül minden holt és néna; mert éppen ez a' jó oldala ama bizonygatásának és vágyának mindent jobban tudni akarni, hogy időnket tölti 's végtelen sok tréfát üz! — „Volna csak így — morga, a' mindig komoly 's magas asztalos művész Hildebrand — amde nyakassága által legjobb barátit elidegeníti, 's ki mondja, hogy ő azok segéde nélkül e' világ viszonyaiban el lehetne? — Hiszen ama vén asszony Urian mestert elcsábítá, hogy az örök mélységben is barátot bírasson; a' mi Dietbert barátunk pedig képes szó-fülkapás és vitatás végett a' kegy atyjának világosságát is eloltani, mi neki még keserű gyümölcsöt hozhat — „Az még mitsem tenne — folytatá a' becsdús Vurmbrand Huldreich ur, egy ifjú tanár, ki nem rég a' bononiai egyetemből jöve — de ragaszkodása a' gunyirathoz, szerencsétlen kedve minden emberből tréfát üzni, az, mi őt időfolytával megdöntheti. Ugyan is egy embert sem bocsát bírálatlanul szemei elől, 's hol legkisebb hiányt fölfödöz rögtön rajta van, mintegy vizsla, és nem nyugszik, míg a' szegény vadat föl nem hajtja, 's azt fél holtig ingerli. Illy tőke szabály szerint rossz kamatot hoz — „Mig nagy tekintetű szülei élnek — monda most Dollinger festész — a' birtok semmi ellenkező sorcsapás által nem rendítettik, az ifjú Dietbert ur va mennyire elnézhető: de mi helyt a' t sztes öregek szemüket zárják, 's a' szerencse istennője töle elpártol, akkor látja csak Dietbert, milly gyümölcsöt hozott neki a' durva szó-vitavágy 's hány barátot szerzett neki elméncz gunyördöge.“

E' négy személyű beszély közben nagyon fölhevülék varázs kalapom alatt; e' rajzban lehetlen volt tetszeni magamnak is. Bármilly nagyon védém magamat elpirultt bőrömmel, mit sem használt; mert úgy érzém magamat, mint ha szemeim elől egy kötés vitétt volna el, 's mintha látnám azon roszt, mellyről szó vala, keblem mélyében feküdni.

Most szülőim lakában lenni kívántam, 's ott találtam édes anyámat, midőn térdelve következő imát bocsatott értem a' mennyei atyához: „Vedd-e o uram Dietbertemtől, kit testben és lélekben gazdagítál, azon nyugtalan 's elégedetlen szellemet, melly őt mint egy szegény 's alig lihegő vadat üzi ifjú életén által, és nyújtsd neki legfőbb kegyedet: sorsávali elégedést, és barati mérseklést mások iránt!“ —

Könyök boríták-e' szemeimet e' szavaira, 's magamat szívem mélyében egészen átváltozva érzém. — E' pillanatban a' csillagjós mezei lakába kívánám magamat, 's itt a' varázs-kalapot nyugodtan tevém a' mosolygó öreg kezébe, és azóta valóban boldog életet élék A d e l h e i d o m karjain.

Németből

BURIÁN IMRE.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, valóságos angol vas-sajtón
uri utsza 612.